

BÀ KHÚC MINH THƠ

Bà Khúc Minh Thơ

(ảnh <https://vietnamesemuseum.org/>)

Nội Dung

- 1- Bà Khúc Minh Thơ – Viện Bảo Tàng Việt Nam
- 2 - Người Phụ Nữ Đặc Biệt Thủ Đô Hoa Kỳ: Khúc Minh Thơ. – Tuyết Mai
- 3- Bà Khúc Minh Thơ và chương trình HO. - Phương Anh/RFA
- 4- Tuổi Già Của Bà Khúc Minh Thơ. – Thái Hóa Lộc
- 5- Đêm HO và Khúc Minh Thơ. – Huy Phương
- 6- Sự Thật Về Chương Trình HO và Những Người Có Công Đầu. – Vĩnh Liêm

Bà Khúc Minh Thơ là người đã thành lập và điều hành Hội Gia đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam. Bà nổi tiếng trong cộng đồng gốc Việt là ân nhân tận tụy trong quá trình thiết lập danh sách – hồ sơ tù cải tạo, đồng thời vận động cho cứu tù nhân chính trị, cũng như giúp những cựu sĩ quan Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa và thân nhân được tái định cư tại Hoa Kỳ.

Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, đã có hơn 200 ngàn quân-dân-cán-chính của VNCH bị giam cầm trong hơn 80 trại tù “cải tạo” dưới chế độ Việt cộng. Những người tù sau cùng đã trải qua 17 năm trong gian khổ, còn biết bao nhiêu người đã chết. Theo kế hoạch được chính phủ Mỹ chấp thuận, những tù nhân bị giam cầm trên 3 năm đủ tiêu chuẩn và lần lượt được chính thức ra đi định cư.

Cách đây 32 năm, vào ngày 5 tháng 1 năm 1990 chuyến bay đầu tiên chở những người HO1 rời phi trường Tân Sơn Nhất, đánh dấu ngày lịch sử tiếp tục đón nhận đến 200 ngàn tù nhân chính trị và gia đình đã bước chân đến Hoa Kỳ. Chương trình tái định cư này kéo dài từ HO1 cho tới H47 và chấm dứt vào năm 2008.

Sự ra đi chính thức của hàng trăm ngàn tù nhân chính trị và thân nhân được xem như một phép lạ của thượng đế đã ban, xoa dịu những nỗi khổ đau gian truân mà họ và gia quyến đã phải gánh chịu. Từ đó, bao thế hệ con cháu được thừa hưởng nếp sống Tự Do, vươn lên trong mọi lĩnh vực và tiếp tục làm rạng danh giống nòi.

Ms. Tho Minh Khuc and Mr. Robert Funseth.
(Source: Ms. Tho Minh Khuc.)

<https://youtu.be/xtEkN7iL0Gw?si=6nCXDITFJkvzzRB5> (<= bấm vào xem)

Nguồn: <https://vietnamesemuseum.org/details/khuc-minh-tho/#:~:text=Khuc%20Minh%20Tho.%20B%C3%A0%20Kh%C3%BAC%20Minh%20Th%C6%A1%20-%20Ng%C6%B0%E1%BB%9Di>

2 - Người Phụ Nữ Việt Đặc Biệt Thủ Đô Hoa Kỳ: Khúc Minh Thơ

18/04/2007

Tuyết Mai

Sau 30 Tháng Tư, 1975 hằng triệu người VN đã bỏ xứ ra đi tị nạn Cộng Sản. Tới được bến bờ tự do và được an cư, lạc nghiệp, một số đông chẳng những không quan tâm về hoàn cảnh nghiệt ngã của đất nước quê hương mà còn chỉ trích “hồ hào tranh đấu rùm beng vậy chứ cho tới nay, làm được trò trống gì”

Cũng may, trong số đông này còn có những người nặng tình xót thương cho đồng bào ruột thịt nghèo khó, khổ đau quê nhà, “máu chảy ruột mềm”, đã hăng hái dấn thân vào cuộc đấu tranh đầy khó khăn, cam go cho những tù nhân chính trị đang bị giam giữ tại các trại cải tạo

ở Việt Nam. Trong số những người hy sinh, dẫn thân này phải kể người phụ nữ đặc biệt của Hoa Thịnh Đốn: **Bà Khúc Minh Thơ**.

Bà Khúc Minh Thơ lập Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam năm 1977 (hai năm sau khi người Việt bỏ xứ ra đi). Bà là Chủ Tịch hội, đã cùng một số thân nhân tù cải tạo, kiên trì vận động trong nhiều năm, để các cựu tù nhân chính trị và gia đình được đến định cư ở Hoa Kỳ.

Có thể nói sau năm 1975, Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị VN là tổ chức duy nhất của người Việt hải ngoại đã quan hệ chặt chẽ với chính quyền Hoa Kỳ trong vấn đề định cư nhân đạo khó khăn và quan trọng này.

Thành quả khó có thể đạt được, nhưng với tinh thần kiên trì đấu tranh, tiếng nói của bà và các chị em trong Hội GĐTNCHVN đã được các vị dân cử trong Quốc Hội Hoa Kỳ, các viên chức cao cấp trong Bộ Ngoại Giao HK, Bộ Quốc Phòng HK và Tòa Bạch Ốc đã lắng nghe. Cuối cùng cả hai, Hoa Kỳ và CSVN cùng ký bản thoả ước ngày 30 Tháng 7, 1989, tại Hà Nội.

Bản thoả ước này mở đầu chương trình định cư HO (Humanitarian Operation). Cho đến nay đã có gần 300 ngàn cựu tù cải tạo và gia đình được đến định cư tại Hoa Kỳ.

Đây là kết quả của một cuộc đấu tranh lâu dài, không chỉ đòi hỏi trí tuệ, lòng kiên nhẫn mà trên hết phải là tình thương và sự hy sinh, được thể hiện qua những hoạt động của Bà Khúc Minh Thơ, trong chức vụ Chủ Tịch Hội GĐTNCTVN từ ngày thành lập đến nay.

Được hỏi vì sao Bà hăng say dành hết thì giờ, tâm trí, tiền bạc để tranh đấu cho việc định cư của tù nhân chính trị và gia đình" Bà Khúc Minh Thơ cho biết, vì nhận thấy sự tranh đấu cho tù nhân chính trị VN là một việc làm có ý nghĩa, cao quý. Bà muốn biến ước mơ thành hiện thực: chấm dứt những tháng ngày đen tối của hàng trăm ngàn người tù cải tạo, và mở ra một chân trời hy vọng cho họ và cho con cái của họ.

Hiện nay Bà Khúc Minh Thơ đã nghỉ hưu, đang ở Arlington, VA. Sau 22 năm làm việc để sinh sống, nay bà dành nhiều thì giờ hơn cho việc tái định cư cựu Tù Nhân Chính Trị VN và thân nhân theo diện HO (Humanitarian Operation) và HR (Humanitarian Resettlement), (Định Cư Nhân Đạo).

Cuộc vận động mới đây mở lại chương trình HO, U11 và V11 cũng thành công sau mười năm, các chương trình mới này được gọi là HR.

Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển đang vận động để phổ biến rộng rãi chương trình Tái Định Cư này. Đây là niềm phấn khởi cho hàng ngàn gia đình đã bị kẹt lại ở VN trong suốt thời gian qua.

Công lao của Bà Khúc Minh Thơ sẽ không bao giờ bị quên đi trong tâm trí của nhiều cựu tù nhân chính trị VN được định cư ở HK.

Tuyệt Mai

Nguồn: <https://vietbao.com/a148554/nguoi-phu-nu-viet-dac-biet-thu-do-hoa-ky-khuc-minh-tho#:~:text=Trong%20s%E1%BB%91%20nh%E1%BB%AFng%20ng%C6%B0%E1%BB%9Di%20hy%20sinh,%20d%E1%BA%A5n%20th%C3%A2n>

3- Bà Khúc Minh Thơ và chương trình H.O

2005.07.05

Phương Anh, phóng viên đài RFA

Kính chào quý thính giả, như thường lệ vào sáng thứ ba mỗi tuần, Phương Anh lại đến với quý vị trong mục Câu Chuyện Hàng Tuần. Mong quý vị đón nghe.

Trong chương trình hôm nay, Phương Anh xin mời quý vị nghe câu chuyện của bà Khúc Minh Thơ, người sáng lập Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam, và cũng là ân nhân của hàng trăm ngàn gia đình tù cải tạo mà chúng ta hay gọi là gia đình H.O.

Thưa quý vị, ngược dòng thời gian, vào thời điểm tháng 4 năm 1975, một phụ nữ Việt đang làm việc cho toà Đại sứ Việt Nam Cộng Hoà lúc bấy giờ, tại Manila thì được tin miền Nam Việt nam bị thất thủ. Vô cùng hoang mang, bà xin được trở về Việt Nam ngay lập tức vì chồng và các con còn đang kẹt tại quê nhà.

Như một định mệnh đã dành sẵn cho bà, sau hai năm chờ đợi tại Phi Luật Tân, nhà cầm quyền Việt Nam nhất định không cho bà trở về. Cuối cùng, bà đành phải rời Manila và ngày 29 tháng 1 năm 1977, bà đặt chân đến phi trường Honolulu, bang Hawaii với bao nỗi sầu muộn. Chồng con bà vẫn còn bên kia bờ đại dương không biết giờ này ra sao?

Những mất mát

Cũng như bao người Việt di tản lúc ấy, bà phải cố gắng vượt qua mọi khó khăn và thử thách để làm lại từ đầu. Mỗi ngày bà trông ngóng tin chồng, tin con và tìm đủ mọi cách để liên lạc. Mỗi cánh thư đi là một niềm hy vọng mong manh cho bà... Một lần nữa, nỗi ám ảnh về sự tang thương của gia đình bà do Cộng sản gây ra lại ập về....

Mồ côi mẹ khi còn bé, cha bà tái hôn và bà yêu kính người mẹ kế như mẹ ruột của mình. Tết Mậu Thân 1968, cha bà bị cộng sản bắt đi mất tích, năm 1972, người mẹ kế cũng bị cộng sản giết chết. Lập gia đình khi tròn 18, ở tuổi 23, bà sanh được 2 người con và khi đứa con thứ ba chưa chào đời thì bà được tin chồng mình bị phục kích chết trên đường đi công tác.... Rồi bây giờ, người chồng sau này cũng đang bị tù cộng sản và liệu có thể thoát khỏi cái chết hay không?

Mời bạn tham gia mục Câu Chuyện Hàng Tuần. Xin email về Vietnamese@www.rfa.org

Năm 1977, tin từ quê nhà cho hay, ngày nào cũng có người chết trong các trại cải tạo. Lòng như lửa đốt, bà quyết tâm bằng mọi cách phải cứu lấy những người tù cải tạo, trong đó, có chồng bà. Thế là bà rủ những người phụ nữ cùng hoàn cảnh phải tìm cách lên tiếng xin chính quyền Hoa Kỳ giúp đỡ.

Tiến trình vận động

Được sự hỗ trợ của ông Shep Lowman và vợ là Hiệp Lowman, vào tháng 8 năm 1977, Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam được chính thức thành lập và khởi đầu chỉ có 8 thành viên.

Mặc dù không hề nhận tài trợ của bất cứ một tổ chức hay cơ quan chính phủ nào, bà cùng các thành viên đã vận động thành công cho hàng trăm ngàn gia đình cựu tù cải tạo được định cư tại Hoa Kỳ, bên cạnh đó là một số các nhà văn, nhà báo tên tuổi trước năm 1975 như Uyên Thao, Hoàng Hải Thủy, Thanh Thương Hoàng... cũng được ra đi. 28 năm qua, mặc dù tuổi đã cao, bà vẫn tiếp tục tranh đấu không ngừng nghỉ cho con cái của các gia đình H.O được ra đi theo diện Mc.Cain.

Ngoài công việc mưu sinh mỗi ngày, bà dành hết thời gian còn lại để đọc những lá thư cầu cứu của các gia đình HO bên Việt Nam. Hàng ngày, bà nhận được hàng chục lá thư, nói về những nỗi cơ cực, những nỗi thống khổ của họ. Đọc những dòng chữ ấy, bà tưởng chừng như chính chồng con bà cũng đang phải gánh chịu. Chúng ta hãy nghe bà kể lại những những năm tháng đầu khi đi vận động:

Tôi tới đây dự trù gặp lại bạn bè để mà lập ra cái hội, thì tôi đã liên lạc với quốc hội... Khi tôi bước qua tới Mỹ đó thì tôi chỉ biết duy nhất là ông John Mc. Cain, lúc đó là dân biểu và ông thượng nghị sĩ Kennedy là hai cái người đó hầu như ở Việt Nam ai cũng biết, tôi liên lạc trực tiếp với hai người đó ...

"Tôi tới đây dự trù gặp lại bạn bè để mà lập ra cái hội, thì tôi đã liên lạc với quốc hội... Khi tôi bước qua tới Mỹ đó thì tôi chỉ biết duy nhất là ông John Mc. Cain, lúc đó là dân biểu và ông thượng nghị sĩ Kennedy là hai cái người đó hầu như ở Việt Nam ai cũng biết, tôi liên lạc trực tiếp với hai người đó ..."

Thì năm đó thực sự họ cũng rất là hiểu về vấn đề này nhưng mà cũng nên nhớ là lúc bấy giờ, dân chúng Mỹ đang chỉ nghĩ tới vấn đề 58 ngàn người Mỹ đã chết và mất tích ở Việt Nam, thành ra cũng không có thuận tiện để cho chúng tôi vận động với người Mỹ lúc đó.

Tôi tới gặp ông John Mc.Cain và Kennedy thì họ rất là hiểu, có một người assistant của ông John Mc.Cain, trước đã làm việc ở Việt Nam, cho nên họ hiểu nhiều về Việt Nam, họ rất là support cho tôi về tinh thần thôi...

Khi thành lập Hội là chúng tôi có một cái đường hướng rất là rõ ràng. Chúng tôi sẽ không nhận bất cứ tài trợ nào của chính phủ hay của ai cả bởi vì chúng tôi nghĩ là đây là chồng, là cha, là anh em của chúng tôi thì chúng tôi phải tự túc, có bốn phận phải lo.

Ngoài ra, chúng tôi chỉ cần giúp đỡ về tinh thần tất cả những cái khó khăn, những cơ quan thiện nguyện hay là những cơ quan của chính phủ Hoa Kỳ giúp đỡ chúng tôi thôi... Hoàn toàn về tiền bạc, chúng tôi tự lo lấy..."

Chương trình H.O.

Khi được hỏi tại sao có tên là chương trình H.O. bà cho biết:

Sau khi có cái thỏa hiệp ký vào ngày 30 tháng 7 năm 1989, sau khi chúng tôi vận động ở quốc hội cũng như là bên hành pháp và luật pháp, nhất là tôi cũng luôn luôn mang ơn cố tổng thống Reagan là người đã rất là support và hiểu những sự khó khăn của chúng tôi: xa gia đình, mà không có chồng, chồng con bị tù đày thì ông rất là hiểu...

"Thực sự ra, cái tên HO là sau năm 1990 mới có cái tên, chứ hồi trước là tù nhân chính trị bởi vì mình chưa có cái chương trình mà được chấp nhận vào Mỹ. Sau khi có cái thỏa hiệp ký vào ngày 30 tháng 7 năm 1989, sau khi chúng tôi vận động ở quốc hội cũng như là bên hành pháp và luật pháp, nhất là tôi cũng luôn luôn mang ơn cố tổng thống Reagan là người đã rất là support và hiểu những sự khó khăn của chúng tôi: xa gia đình, mà không có chồng, chồng con bị tù đầy thì ông rất là hiểu..."

Cho nên bắt đầu từ đó cái việc vận động của chúng tôi có một ánh sáng, tôi vận động từ năm 1977, cho tới mãi 1989 thì mới được ký thỏa hiệp, đó là cái điều mà chúng tôi không bao giờ nghĩ có được vì tranh đấu và cầu mong, cầu nguyện cho được, nhưng mà cái chuyện đó đâu phải là dễ.

Trước khi ký cái thỏa hiệp 30 tháng 7 năm 1989, thì chúng tôi có lên gặp ông đại sứ Việt nam tại Liên hiệp quốc ở New York, ông tên là Trịnh Xuân Lãng, chúng tôi yêu cầu ông thả và cho những người tù nhân được ra đi định cư... Đó là điều mà chúng tôi làm để bản thỏa hiệp được ký dễ dàng hơn..."

Nỗi đau riêng trong niềm vui của mọi người

Thế là sau khi có thỏa hiệp giữa chính phủ Hoa Kỳ và Việt Nam, lần lượt, hàng trăm ngàn người cựu tù cải tạo và gia đình của họ được đến định cư tại Hoa Kỳ. Nhưng, trong những ngày tháng ấy, có ai biết được nỗi đau của riêng bà: nuốt những giọt lệ chảy trong âm thầm để hoà nhập niềm vui với mọi người.

Bởi lẽ, năm 1988, sau khi được thả ra khỏi trại cải tạo, vì hậu quả của những năm tháng tù tội, chồng bà đã từ trần hai năm sau đó. Sau khi mất chồng, bà vẫn tiếp tục tranh đấu cho hàng ngàn hồ sơ của những gia đình H.O gặp khó khăn khi vào phỏng vấn hay bị từ chối. Bà lấy niềm vui của những gia đình H.O khác làm niềm vui của mình, bà tâm sự.

Sau khi họ đã tới đây, cái mục tiêu chính của Hội là nhìn thấy những tù nhân, một phần là để họ được làm lại cuộc đời của họ trên đất nước tự do, nhưng mà cái mãn nguyện duy nhất của Hội Gia Đình Tù Nhân là con cháu của tù nhân chính trị...

"Bây giờ cái vui mừng nhất của hội, cái mãn nguyện vì mình làm...đó chỉ là ơn trên thôi, bởi vì cái đó là ngoài tầm tay của Hội hay là của chúng tôi..."

Sau khi họ đã tới đây, cái mục tiêu chính của Hội là nhìn thấy những tù nhân, một phần là để họ được làm lại cuộc đời của họ trên đất nước tự do, nhưng mà cái mãn nguyện duy nhất của Hội Gia Đình Tù Nhân là con cháu của tù nhân chính trị...

Cái điểm đó là điểm quan trọng nhất của chúng tôi, nhìn thấy các con của tù nhân chính trị HO, học giỏi, có những đời sống tốt thì đó là mục đích của Hội.

Bây giờ vừa tù nhân vừa gia đình của họ gần 300 ngàn người thì chúng tôi gọi đó là đại gia đình của tù nhân chính trị Việt Nam, một mái ấm của đại gia đình. Bây giờ cái niềm vui của tôi là mỗi khi tôi gặp được anh em H.O., tù nhân chính trị và tôi thấy lại cái niềm vui và hạnh phúc của tất cả mấy anh em tù nhân là niềm vui của cá nhân tôi..."

Thưa quý vị và các bạn, thế còn công việc vận động ra sao? Bà đã gặp phải những khó khăn gì? Làm cách nào mà bà đã đưa được những nhà văn, nhà báo tên tuổi bị bắt sau năm 1975 ra khỏi Việt Nam?

Rồi tại sao lại có tu chính án Mc.Cain dành cho con cái của những gia đình H.O? Và hiện nay, tu chính án này ra sao, đến bao giờ thì kết thúc? Mời quý vị và các bạn nghe tiếp phần hai trong mục Câu Chuyện Hàng Tuần. Phương Anh xin tạm biệt và hẹn tái ngộ cùng quý vị và các bạn.

Thưa quý vị, tuần trước, chúng ta đã nghe bà tâm sự về những nỗi gian truân của riêng mình và nguyên do nào Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam được thành lập... Suốt 12 năm trời tranh đấu không ngừng nghỉ, có những lúc tưởng chừng như tuyệt vọng, nhưng cuối cùng bà đã thành công, chính quyền Việt Nam đồng ý cho những gia đình tù nhân cải tạo ra đi, và phía Hoa Kỳ sẵn sàng đón nhận... Công cuộc vận động ra sao, khó khăn như thế nào?

Hình chụp Tổng thống Ronald Reagan và bà Khúc Minh Thơ. Photo courtesy of Khuc Minh Tho

Công cuộc vận động

Bà kể lại: *"Hồi mà tôi đi tranh đấu, tôi nói với mấy chị trong Hội, nhưng mỗi phỏng vấn hay là khi ra public, là chỉ duy nhất có tôi thôi, bởi vì tôi không muốn mấy chị gia đình ở bên Việt Nam có những khó khăn.*

Tôi nói là bây giờ, tôi phải mở con đường máu thôi, bởi vì lúc đó là năm 77, 78, 79, 80.. chết, chết, chết là chết thôi.. ngày nào cũng có người chết trong tù, ngày nào cũng như vậy thì tôi nói bây giờ nếu mà mình cứ lặng lẽ như vậy, cầu nguyện cũng như vậy.

Trời Phật giúp mình, nhưng mình cũng phải lo cho mình, cho nên tôi mới vận động và có cái tên Hội này và tôi bằng cách là tôi phải hy sinh gia đình của tôi, giống như tôi mở con đường máu, để cho hàng trăm ngàn gia đình khác để được đi ra, chứ còn tôi ngồi đây, tuần tự chông, gia đình tôi cũng chết thôi, chi bằng tôi phải hy sinh...

Tôi không nghĩ đó là hành động anh hùng.. Bấy giờ đó là đúng cái lúc là Bộ Ngoại Giao, ông Reagan đã đồng ý rồi, thành ra, tôi không có lý do dừng lại được nữa... Nhưng mà tôi có nói cho họ biết là hoàn cảnh của tôi như vậy.

Tôi quyết định đúng hay sai, nếu mà được thì không nói gì, nếu mà vì 3 đứa con tôi nó chết hay gia đình tôi chết thì tôi chỉ còn có nước tôi tự vận thôi, bởi vì tôi không làm tròn lời hứa với cha của các con tôi, mà tôi cũng không làm xong cho hàng trăm ngàn người, mà lúc đó có thể là hàng triệu tù nhân trong tù...

Tôi quyết định đúng hay sai, nếu mà được thì không nói gì, nếu mà vì 3 đứa con tôi nó chết hay gia đình tôi chết thì tôi chỉ còn có nước tôi tự vận thôi, bởi vì tôi không làm tròn lời hứa với cha của các con tôi, mà tôi cũng không làm xong cho hàng trăm ngàn người, mà lúc đó có thể là hàng triệu tù nhân trong tù...

Tôi ra điều trần Quốc Hội vào năm 1987, cũng là một cái vấn đề, có nhiều người họ nói với tôi, làm vậy không được, chống đối. Nhưng mà cái Hội của tôi rất là độc lập... tôi rất mong là tất cả các hội khác, đều thương cho hoàn cảnh của tụi tôi là vợ, con, chồng, cha mẹ, những người đó họ không có may mắn có một mái ấm gia đình...

Bây giờ họ đi tranh đấu thì mong rằng support tinh thần chúng tôi hay là an ủi tinh thần chúng tôi, để cho chúng tôi làm. Hồi đó bên mình có một cái câu là “Cây thông đứng giữa trời mà reo”, bây giờ Khúc Minh Thơ là một “cây thông” đứng giữa quốc hội mà la thôi, tôi muốn la cho thế giới biết.. chúng tôi như vậy.. như vậy nè, chồng con bây giờ trong tù là như vậy nè, mà không ai thương chúng tôi hết, không ai giúp đỡ tôi.

Cái chuyện mà người ta sợ là ai cũng sợ chết, nhưng mà trước khi tôi chết, tôi phải làm cái gì tôi mới chết...Có nhiều người hiểu lầm tôi, báo chí cũng hiểu lầm tôi vì tôi lên New York, bởi vì việc tù nhân này phải hai nước chứ đâu phải một nước được...

Rồi có những người Mỹ họ chỉ nghĩ đến 58 ngàn người Mỹ đã hy sinh tại chiến trường Việt Nam thì lúc đó họ không có một sự cảm tình nhiều đến những lời nói của chúng tôi...

Tuy nhiên, khi mà chúng tôi nói, trình bày rõ ràng rằng hiện giờ cái thảm cảnh tại Việt Nam như là thư từ các nơi gửi về, thân nhân của họ gửi đưa ra ngoài này cho biết về những khó khăn hay là những sự đàn áp của những người ở trong tù như thế nào...lúc bấy giờ họ mới nghĩ lại và sau đó, chúng tôi nói nhiều hơn về những thảm cảnh đó, họ mới bắt đầu chú ý và họ cũng ủng hộ."

Những người bị bắt sau tháng 4 năm 1975

Khi được hỏi làm cách nào mà bà đã can thiệp cho những nhà văn, nhà báo nổi tiếng và bị bắt sau tháng 4 năm 1975 như Uyên Thao, Hoàng Hải Thủy, Thanh Thương Hoàng...được ra đi, bà cho biết:

"Đây là vấn đề nhân đạo của chính phủ Hoa Kỳ, họ có cho dễ dãi hơn, là những người bị bắt sau năm 1975 bởi vì những nhà văn, nhà báo họ đã bị ở tù và bị những cái sự bạc đãi vì vậy mà tôi đã nói vấn đề đó để đưa ra cho chính phủ Hoa Kỳ, như là Hoàng Hải Thủy, Thanh Thương Hoàng, Uyên Thao đều có hợp tác với chính phủ Hoa Kỳ trước 75.

Đây là vấn đề nhân đạo của chính phủ Hoa Kỳ, họ có cho dễ dãi hơn, là những người bị bắt sau năm 1975 bởi vì những nhà văn, nhà báo họ đã bị ở tù và bị những cái sự bạc đãi vì vậy mà tôi đã nói vấn đề đó để đưa ra cho chính phủ Hoa Kỳ, như là Hoàng Hải Thủy, Thanh Thương Hoàng, Uyên Thao đều có hợp tác với chính phủ Hoa Kỳ trước 75.

Nếu hợp tác với chính phủ Hoa Kỳ, thì chính phủ Hoa Kỳ có một cái chương trình rộng rãi hơn để chấp thuận cho những người đó đi. Mặc dù là những sự khó khăn để mà cho họ được đi, trong một cái chương trình đặc biệt cho những người đó, Hoa Kỳ đã đồng ý, tuy nhiên cũng có một vài nhà văn, nhà báo, chính quyền Việt Nam không cấp visa để cho họ ra đi.

Lúc bấy giờ, chúng tôi cũng phải liên lạc với bên tòa đại sứ Việt Nam cũng như là Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ để mà yêu cầu họ giúp đỡ cho những người này được cấp visa và đồng thời tôi cũng xin với chính phủ Hoa Kỳ bằng mọi cách để cho họ được hưởng cái quyền mà chính phủ Hoa Kỳ can thiệp với chính quyền Việt Nam để cấp visa cho họ ra đi...

Cái việc đó thì không có dễ bởi vì không có việc nào mà dễ dàng hết, phải nói đủ mọi cách, phải nói một cách tế nhị, rất là tế nhị về mọi thứ thì mới mong có được kết quả tốt đẹp."

Can thiệp cho những hồ sơ HO bị trở ngại

Ngoài ra, bà cũng cho biết làm cách nào để can thiệp cho những hồ sơ HO bị trở ngại:

"Hồi đó thì mấy người HO, gia đình gửi qua cho tôi, Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị lên danh sách- của chúng tôi đưa cho Bộ Ngoại Giao từ 3000 đến 5000 tên... Tôi gửi như vậy là rất là nhiều, có thể là hàng 5-6 chục ngàn tên trong danh sách đó như vậy.. thì ở Bộ Ngoại Giao tôi có hợp, tôi có nêu ra nhiều lần vấn đề đó thì Bộ Ngoại Giao sẵn sàng cứu xét.

Tuy nhiên, những cái trường hợp thí dụ như là giấy ra trại họ không tin cái giấy ra trại đó đúng, hoặc là những cái tài liệu đưa ra mà họ thấy là không có chính xác hay là những cái mờ ám thì họ bác, lúc bấy giờ hồ sơ của những tù nhân chính trị đó, những cái giấy tờ nào có thể làm rõ ràng hơn, giống như giấy ra trại mà ổng làm mất, mà bây giờ ổng kiếm được hay là một cái gì xác nhận để mà nhìn thấy cái đúng, thì họ sẽ xét lại."

Những người con trên 21 tuổi

Thưa quý vị, bản thoả hiệp giữa hai chính phủ Việt Nam và Hoa Kỳ đã được thi hành vào năm 1989, và chỉ dành cho những ai đã phải đi tù "cải tạo" từ 3 năm trở lên mà thôi, thế còn thân nhân của họ thì sao?

Thế là chính phủ Mỹ đã giải quyết một cách rất nhân đạo bằng cách cho phép tất cả vợ hay chồng cùng con cái của người H.O được đi theo, kể cả những người con nào trên 21 tuổi mà chưa lập gia đình. Và thế là hàng trăm ngàn gia đình lần lượt đến định cư tại Hoa Kỳ để xây dựng một cuộc đời mới trên một đất nước tự do. Những tưởng mọi việc êm xuôi như thế, nhưng: Bộ Ngoại Giao với bên INS họ nghĩ là chương trình HO là chương trình nhân đạo cho nên không theo chương trình di dân thành ra họ không kể là con trên 21 tuổi, chưa có gia đình thì được đi theo cha mẹ.

"Sau đó thì năm 1996 thì ở Bộ Ngoại Giao và Sở Di Trú họ nói rằng bây giờ họ muốn ngưng, cắt, không cho đi theo, để đi theo diện di dân, nên họ ngưng, họ cắt con của tù nhân mà trên 21 tuổi dù không có vợ chồng, cũng không được đi.

Cúng tôi mới liên lạc với Quốc Hội, nhất là ông McCain, bởi vì ông McCain là người giúp cho Hội của chúng tôi rất là nhiều, thì ông rất là thông cảm, bởi vì ông là POW bên Việt Nam mà, ông biết xa gia đình, xa vợ, xa con, thành ra khi chúng tôi trình bày, là ông ủng hộ liền.

Vì vậy chúng tôi mới liên lạc với Quốc Hội, nhất là ông McCain, bởi vì ông McCain là người giúp cho Hội của chúng tôi rất là nhiều, thì ông rất là thông cảm, bởi vì ông là POW bên Việt Nam mà, ông biết xa gia đình, xa vợ, xa con, thành ra khi chúng tôi trình bày, là ông ủng hộ liền..

Mặc dù chúng tôi đã qua Bộ Ngoại Giao để nói đủ mọi thứ, để xin tiếp tục đừng có cắt mấy đứa con của tù nhân chính trị trên 21 tuổi nữa, nhưng mà Bộ Ngoại Giao họ nhất định không đồng ý, thì chúng tôi mới bắt buộc phải đi qua bên Quốc Hội, với ông Thượng Nghị Sĩ McCain, thì ông mới làm Tu Chính Án McCain...

Sau đó thì mình mới bắt đầu viết ra cái Tu Chính Án, rồi mình mới xin con không cùng hộ khẩu... Cái điểm chính là những đứa con nào trên 21 mà từ 1 tháng 4 năm 1995 trở về trước thì họ được đi.

Sau đó thì tôi mới nói là sau khi thân nhân, cha mẹ của họ đã được đi rồi thì họ bắt buộc phải lập gia đình để họ sống, bởi vì họ đâu có được đi theo gia đình của họ nữa, Tu Chính Án mới cho những người nào khi phỏng vấn vào trước ngày 1 tháng 4 năm 1995 mà không có gia đình, sau này, họ có gia đình thì chồng vợ và con cái của họ đều được đi hết."

Gia hạn tu chính án Mc Cain

Với sự vận động của Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị, cùng một số hội đoàn người Việt khác như Nghị Hội Toàn Quốc Hoa Kỳ, Liên Hội Người Việt Hoa Thịnh Đốn, tu chính án McCain được thông qua, và trở thành luật vào năm 1997. Sau đó, được Quốc Hội Mỹ tiếp tục ủng hộ cho đến hết tháng 9 năm 2003. Vì vẫn còn một số con "H.O" chưa lập xong thủ tục nên bị kẹt giữa chừng.

Bà cho biết:

"Lần đầu tiên thì 1 năm, sau đó thì chúng tôi được hai năm, nhưng năm 2003, thì chúng tôi vì bận nhiều việc để mà lo cho bên chương trình để xin cái thỏa hiệp cho Chương Trình Định Cư Nhân Đạo, cũng như là tiếp tay với chương trình vận động cho người tị nạn ở bên Phi Luật Tân, cũng như là lo cho những hồ sơ mà bị kẹt, gặp khó khăn, chúng tôi không nghĩ tới vấn đề mà nó hết hạn, sau đó thì tôi được biết là Tu Chính Án nó đã hết hạn rồi..."

Trong khi bà bận rộn như thế, và tu chính án Mc Cain vừa mới hết hạn thì dân biểu Tom Davis, tiểu bang Virginia, lập tức đưa ra một tu chính án mới nhằm gia hạn thêm... Tiếc thay, tu chính án này đã không được thông qua vì thiếu nhiều dân biểu ủng hộ tại quốc hội.

Mời bạn tham gia mục Câu chuyện Hàng Tuần. Xin email về Vietnamese@www.rfa.org

Kết quả là từ đầu tháng 10 năm 2003, chương trình các con HO thuộc luật McCain này không được giải quyết nữa. Vẫn không nản lòng, Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị dưới sự hướng dẫn của bà, và Nghị Hội Toàn Quốc Hoa Kỳ, phát động một cuộc vận động qui mô trên quốc hội để tu chính án được thông qua...

Cuối cùng, với sự tiếp tay của các hội thiện nguyện khác như USCC ở Los Angeles, ông Nam Lộc, Refugee Council và ông Shep Lowman, tu chính án McCain được thông qua. Chúng ta hãy nghe bà trình bày về sự gia hạn của tu chính án này: Tới tháng 9 năm nay...tháng 9 năm 2005 này là hết hạn. Bây giờ chúng tôi đang vận động cho chương trình H.O. Mc Cain, bởi vì Tu chính án này đến tháng 9 này là hết hạn rồi. Do đó mà chúng tôi đang phải vận động gia hạn cho tới tháng 9 năm 2007.

Chương trình Định Cư Nhân Đạo

Thưa quý vị và các bạn, 28 năm qua, với tấm lòng quảng đại, bà Khúc Minh Thơ đã hy sinh một nửa cuộc đời của mình còn lại để cứu lấy những người tù cải tạo và gia đình của họ...

Những đêm thức trắng đọc thư của các gia đình HO từ Việt Nam gửi sang, những ngày lặn lội nắng mưa, tuyết bão để đi gõ cửa từng văn phòng dân biểu, rồi những buổi tối ngồi dán từng cánh tem trả lời thư cho các gia đình H.O. còn kẹt ở Việt Nam...

Từ những ngày đầu tiên cho tới bây giờ, bà vẫn hăng say làm việc bất kể ngày đêm... Hôm nay đây, khi tuổi đã về hưu, bà dành hết thời gian để bắt tay vào một cuộc vận động mới, theo chương trình Định Cư Nhân Đạo của Hoa Kỳ.

Và chắc chắn, khi nào có tin vui, Phương Anh sẽ lại mời bà trình bày cùng quý vị trong mục Câu Chuyện Hàng Tuần. Xin tạm biệt và hẹn gặp lại quý vị trong chương trình kỳ sau.

© 2005 Radio Free Asia

Nguồn: https://www.rfa.org/vietnamese/in_depth/KhucMinhTho_HOprogram_PAnh-20050712.html#:~:text=H%C3%B4m nay%20%C4%91%C3%A2y,%20khi%20tu%E1%BB%95i%20%C4%91%C3%A3%20v%E1%BB%81%20h%C6%B0u,%20b%C3%A0%20d%C3%A0nh

Tạp ghi:

4- Tuổi già của bà Khúc Minh Thơ

Thái Hóa Lộc

Trong khi viết những dòng chữ này, vợ chồng tôi từ Dallas và vợ chồng Phạm Hợp từ Nam California phối hợp thực hiện một chuyến thăm bất ngờ bà Khúc Minh Thơ trước khi có một cuộc chia ly cuối đời bất đắc dĩ mà không ai tránh khỏi...

Bà Khúc Minh Thơ

Nhiều người đã quên nhưng vẫn có người còn nhớ bà Khúc Minh Thơ. Cảm ơn Anne Tuyến Nguyễn văn phòng luật sư Kenneth G. Wincorn, chị Mai Anh, chị Hoàng Thị Mừng và Minh Đỗ con cố Thiếu Tướng Đỗ Kế Giai còn có món quà gửi chúng tôi chuyển đến bà Khúc Minh Thơ trong chuyến đi này. Chúng tôi vẫn thường nhận một câu thăm hỏi giống nhau khi tình cờ nhắc lại bà Khúc Minh Thơ: “Bây giờ bà Khúc Minh Thơ ra sao rồi, có khỏe không? khi nào anh có dịp gọi điện thoại cho tôi gửi lời thăm...”. Nhẹ nhàng và đơn giản chỉ có vậy nhưng tôi cảm thấy xót xa trong lòng khi tôi nhớ lại thỉnh thoảng tôi vẫn thường gọi điện thoại hỏi thăm bà. Bà đang sống một cuộc sống buồn tẻ trong căn phòng với chiếc TV làm bầu bạn. Bà đi đứng cũng thật khó khăn khi di chuyển trong nhà từ phòng ngủ xuống phòng ăn. Bà cũng đã bị té ngã hơn hai lần.

Chiếc xe Toyota cũ kỹ ngày nào rất ít khi lăn bánh mà tôi còn nhớ ngày nào đó có lần tôi và Phạm Hợp đã thay bình điện cho bà vì không còn hoạt động nhưng bà không biết. Chiếc xe ấy ngày nay bà cũng đã bán cho người khác. Bà nhiều lần chia sẻ với tôi ngoài Virginia, Dallas là nơi lưu lại trong ký ức của bà nhiều kỷ niệm buồn vui, nụ cười lẫn nước mắt. Đó là lý do bà ngờ ý muốn thăm Dallas lần cuối vào tháng 10 năm 2022 và vợ chồng Phạm Hợp cũng từ Cali về đưa bà đi thăm viếng gia đình mà bà muốn đến để chia tay từ biệt...Dallas vẫn còn là vết thương lòng mỗi khi nhắc đến Tù Nhân Chính Trị tháng 10 năm 2008. Tôi nhớ lại lá thư trần tình của bà gửi cho ông Nguyễn Trung Châu, Chủ tịch Tổng Hội lúc bấy giờ để xin được tổ chức một lần gặp lại anh em cựu Tù nhân và gia đình, có đoạn trong thư bà viết: “ Với hơn 30 năm đấu tranh cho Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị VN, chưa bao giờ Khúc Minh Thơ, năm nay hơn 70 tuổi lại nghĩ rằng sẽ bị lên án bởi chính Tổng Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị. Quý vị làm như vậy thật bẽ bàng cho cả hai tổ chức. Trong số quý vị có nhiều niên trưởng lớn tuổi hơn Khúc Minh Thơ. Xin nghĩ đến thân phận một phụ nữ Việt Nam trong chiến tranh. Có chồng chết trận, có chồng ở tù, oan nghiệt cũng đủ một đời. Vì tranh đấu nên có dịp diện kiến Tổng thống Reagan, được quốc hội Hoa Kỳ tuyên dương. Danh vọng và may mắn cũng đã có đủ. Đứng ra tổ chức lần này chỉ vì thấy cần phải làm thì làm. Không hề đi tìm thêm danh tiếng. Không hề muốn tìm thêm những vất vả khó khăn.

Nay cả tập thể lên án, biết lỗi của mình là nỗ lực quá nhiều chứ không có tội tình gì cả. Quê đất Sa Giang, miền Nam . Ăn ngay nói thật, đã làm mất lòng các niên trưởng. Là thân phận nữ nhi lại không khéo cư xử với quý vị mong thương tình thứ lỗi. Xin quý vị lấy bụng dạ quân tử mà bỏ qua cho chúng tôi.

Quý vị là những người tù chính trị Việt Nam, đã trải qua bao trảm luân gian khổ trong ngục tù

cộng sản. Quý vị là thân nhân chúng tôi. Quý vị là lẽ sống còn, là ý nghĩa của con đường đấu tranh của Hội Gia đình Tù nhân chính trị. Xin mở rộng tấm lòng bao dung đối một tổ chức phản ánh chính gia đình của quý vị. Trong những năm đi xin tự do cho chồng con. Vũ khí của người vợ Việt Nam chỉ là nước mắt. Nước mắt vợ tù đã chảy giữa nghị trình Quốc hội Hoa Kỳ. Nếu có chút công trạng thì chỉ là tiếng khóc của vợ con.

Bây giờ cả chính phủ lẫn chính phủ đã đến gần ngày lắng nghe chuông gọi hồn ai. Xin được dành nước mắt đàn bà cho những giây phút cuối cùng. Xin đừng bắt tội nhau nữa. Thật may mắn là Tổng hội không trực tiếp đặt câu hỏi, nhưng có quý vị đã hỏi rằng Bà Khúc Minh Thơ lấy tiền đâu mà tổ chức lớn lao như vậy?. Nhiều vị cũng tán thành câu hỏi. Hỏi tức là có tính cách ám chỉ: Tiền Việt Cộng.

Ngày xưa ở Việt Nam, khi người tù binh trở về có ai hỏi là em lấy tiền đâu nuôi con, tiền đâu tiếp tế, tiền đâu cho con vượt biên. Qua đến Hoa Kỳ, có ai hỏi Hội gia đình lấy tiền đâu mà tranh đấu. Không lẽ câu trả lời là: Tiền Việt Cộng?

Quý vị có biết rằng đặt vấn đề như thế là sát muối trong lòng. Lời cuối xin hỏi các niên trưởng và xin hỏi ông Trời.

Ngày xưa, các anh ra đi chiến đấu, tinh thần mạnh mẽ, tấm lòng hào sảng, thương vợ, thương con, không để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt, không nghi ngờ sự thủy chung, chân thật của người ở lại. Các anh mong ước vợ con ở nhà phải mạnh mẽ, bền bỉ, kiên trì, vượt qua mọi thử thách khó khăn.

Ngày nay tuy tóc bạc, da mồi, nhưng người phụ nữ Việt Nam vẫn còn đây. Những người chiến binh dũng cảm nhưng cũng hết sức hào hoa mã thượng của chúng tôi, bây giờ các anh ở đâu? Xin hãy đến với chúng tôi với tấm lòng mở rộng. Bây giờ quý vị cũng là một người như mọi người. Ngồi bên gia đình và giữ cho tâm hồn bình yên ít nhất một lần.

Bằng tất cả tâm thành, chúng tôi mong mỗi trong năm tới, Tổng Hội với đầy đủ uy tín và chính danh sẽ đứng ra tổ chức một cuộc Hội Ngộ quy mô, lớn lao với sự tham dự của 37 Khu Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị ở Hoa Kỳ cũng như hải ngoại, để anh chị em cựu tù nhân có cơ hội gặp gỡ nhau một lần nữa. Xin chúc mọi điều tốt lành và bình an..”

Lời lẽ trong thư đọc lại thật chua xót, Tổng Hội như người khách qua đò sang sông không còn muốn quay lại nhìn con đò. Có còn bao nhiêu gia đình cựu Tù nhân chính trị còn nhớ đến bà Khúc Minh Thơ trong tuổi già sức yếu ngày hôm nay! Nỗi xót xa bà vẫn chịu đựng mà người chia sẻ là tôi. Cũng từ thương anh em tù nhân, bà đã cương mang, vận động tranh đấu nên vẫn còn mang nợ đến tháng 9 năm nay mới trả xong. Nhiều khi trong lúc nói chuyện qua điện thoại tôi vẫn thường nhắc lại chuyện cũ để rồi an ủi bà cũng như chính mình...”Chị ơi! Cố gắng vui mà sống những ngày còn lại, bỏ hết phiền muộn đi. Chị đừng gọi tên em là “Lèo” nữa nhé vì em chưa bao giờ “lèo” với chị!”.

Vợ chồng em và vợ chồng Hợp sẽ gặp chị ngày mai tại nhà chị 7813 Marthas Ln, Falls Church, VA 22043! Mong gặp lại chi!!!

Thái Hóa Lộc

Nguồn: <https://www.nguovietdallas.com/bnh-lun/tp-ghi-tui-gi-ca-b-khc-minh-th#:~:text=C%C3%B3%20c%C3%B2n%20bao%20nh%C3%AAu%20gia%20gia%20%C4%91%C3%ACnh%20%E1%BB%B1u%20T%C3%B9>

5- Đêm H.O và Khúc Minh Thơ

Huy Phương/Người Việt

November 25, 2018 : 4:30 PM

VIRGINIA, California (NV) – Khoảng 350 cựu tù nhân chính trị và gia đình định cư tại Hoa Kỳ từ năm 1990 theo chương trình H.O. đến nay, đã tề tựu tại Diva Lounge trong khu phố Eden Center, thành phố Falls Church, Virginia hôm tối Thứ Bảy, 10 Tháng Mười Một, trong một chương trình vinh danh bà Khúc Minh Thơ, Cựu Chủ Tịch Hội Gia Đình Tù Nhân Chính trị.

Đêm hội ngộ này được gọi là “Đêm H.O. & Khúc Minh Thơ.”

Ký giả Ngụy Vũ của chương trình Ngụy Vũ Radio tại Hoa Thịnh Đốn và Vùng Phụ Cận, người tự nhận là “không dính líu gì đến chương trình H.O.” và những thân hữu, thiện nguyện viên là những người đã có sáng kiến tổ chức đêm hội ngộ tri ân này trong mùa lễ Tạ Ơn Thanksgiving của Hoa Kỳ năm nay.

Mở đầu “Đêm H.O.” với tư cách là trưởng ban tổ chức, Ngụy Vũ, người từ suốt hai tháng nay đã vận động anh em trong gia đình cựu tù nhân chính trị, về Virginia để tham dự buổi gặp mặt này với ý nghĩa tri ân một người đã bỏ công sức ra để vận động với chính giới Hoa Kỳ dưới thời Tổng Thống Ronald Reagan, không thể không kể đến sự nỗ lực của chính giới Hoa Kỳ, trong đó có những nhân vật quan trọng như Thượng Nghị Sĩ John McCain (Cộng Hòa) và Edward Kennedy (Dân Chủ). Ở Hạ Viện có Dân Biểu Stephen Solarz (Dân Chủ) và Frank Wolf (Cộng Hòa).

Ban tổ chức chương trình hội ngộ tri ân “Đêm H.O. & Khúc Minh Thơ” tại Diva Lounge, Eden Center, thành phố Falls Church, Virginia. (Hình: Huy Phương/Người Việt)

Sau một thời gian thương thảo cam go từ năm 1982 đến 1990, mà đại diện phía Hoa Kỳ là Tướng John W. Vessey và ông Robert Funseth, phụ tá thứ trưởng Ngoại Giao đặc trách về người tị nạn thế giới, và Thứ Trưởng Vũ Khoan của phía Việt Nam, kết quả là một thỏa ước được ký kết ngày 30 Tháng Bảy, 1989, đồng ý để cho gần 300,000 cựu tù nhân chính trị đã bị giam cầm trong các trại tù Cộng Sản trên ba năm, hoặc đã bỏ mình trong các trại tù, cùng gia đình được đến định cư tại Hoa Kỳ. Chuyến bay đầu tiên chở những cựu tù nhân chính trị theo danh sách H.01 (H. Không Một) hạ cánh xuống phi trường San Francisco vào 6 giờ sáng ngày Thứ Bảy, 13 Tháng Giêng, 1990.

Bà Khúc Minh Thơ, năm nay đã 82 tuổi, người phụ nữ được tôn vinh là “bà Tiên của H.O.,” trông không còn khoẻ mạnh như những năm trước, được ban tổ chức dìu lên sân khấu, và phải ngồi suốt trong buổi họp mặt này.

Ngỏ lời trước anh em cựu tù nhân chính trị có mặt tại đây hôm nay, bà Khúc Minh Thơ nhắc lại những kỷ niệm trong thời gian làm việc, ra vào Quốc Hội Mỹ, làm việc với Tướng John W. Vessey và ông Robert Funseth, phụ tá thứ trưởng Ngoại Giao Hoa Kỳ. Những người đã cùng bà quản thủ hồ sơ và làm việc trong căn nhà của bà, nay kẻ còn người mất, nhưng bà rất vui khi con số 300,000 anh em H.O. và gia đình đến Mỹ 28 năm trước, nay đã nhân lên gấp ba, bốn lần, thành đạt trong dòng chính và luôn luôn góp tay tranh đấu với những người đi trước, cho tự do và nhân quyền của quê nhà.

Bà Khúc Minh Thơ là một ân nhân của các cựu tù nhân đã được vinh danh nhiều lần, ở nhiều nơi, nhưng bà vẫn bị đánh phá, vì có nguồn dư luận coi bà không có công cán gì. Thực tế, nếu chính phủ Hoa Kỳ không biết bà là ai, thì sao lại có những hình ảnh Tổng Thống Ronald Reagan tiếp bà tại Toà Bạch Ốc hay ông Robert Funseth, phụ tá thứ trưởng Ngoại Giao Hoa Kỳ, sau khi ký thỏa ước ngày 30 Tháng Bảy, 1989 đã tặng bà cây bút lịch sử dùng ký văn kiện lịch sử này?

Để trả lại sự thật cho lịch sử, nhất là cho những hoạt động của bà Khúc Minh Thơ, nhà biên khảo Võ Hường An và ký giả Huy Phương, cũng là những tù nhân chính trị, đã thực hiện cuốn sách “Chân Dung H.O. & Những Cuộc Đổi Đời,” 500 trang, phỏng vấn nhiều nhân vật cộng đồng và hơn 50 cựu tù nhân chính trị có mặt tại Mỹ, để trả lời các câu hỏi: Ai là H.O.? Từ đâu mà có chương trình H.O.? H.O. đã đổi đời như thế nào và làm sao để tồn tại nơi xứ người?

Để tỏ lòng quý mến và biết ơn đến bà Khúc Minh Thơ, nhiều gia đình đã lên sân khấu nhắc lại công lao của bà, tặng hoa và những món quà lưu niệm. Đây cũng có thể là buổi tổ chức sau cùng, vì tuổi tác của “bà Tiên của H.O.” cũng như anh em H.O. đã đến buổi xế chiều. Dầu vậy, tấm lòng của anh em H.O. đối với bà Khúc Minh Thơ không hề suy giảm, bằng chứng là nhiều anh em cựu tù nhân đã đến từ Florida, Georgia, Texas, Ohio, New York, California... với tấm lòng biết ơn về những gì người khác đã làm cho cuộc “đổi đời” hiếm quý của mình.

Huy Phương

Nguồn: <https://www.nguoi-viet.com/little-saigon/dem-h-o-va-khuc-minh-tho/>

6- Sự thật về Chương trình HO và những người có công đầu

VĨNH LIÊM

Sáng nay, Chủ Nhật 02-9-2018, là ngày TNS John McCain vừa nằm xuống lòng đất Annapolis (Nghĩa trang Học viện Hải quân/ the U.S. Naval Academy), Maryland, nơi mà ông đã thụ huấn khóa sĩ quan Hải Quân năm 1958.

Trong nhiều năm gần đây, ai cũng tưởng TNS John McCain là “cha đẻ” (tác giả) chương trình HO (tù nhân chính trị). HO là chữ viết tắt của Humanitarian Operation, mà tên chính thức của nó là Special Release Reeducation Center Detainee Resettlement Program (Chương trình tái định cư phóng thích đặc biệt tù nhân trung tâm cải tạo).

Sự thật, TNS John McCain không phải là cha đẻ chương trình HO. Tôi đã có mặt ở Washington DC từ tháng 4 năm 1979 nên hiểu rõ sinh hoạt chính trị ở thủ đô Hoa Thịnh Đốn.

Theo tôi biết, 3 người có công đầu trong Chương trình HO là Bà Khúc Minh Thơ, Bà Bích Lưu và TNS John Warner (R-VA). TNS Warner giữ chức TNS từ 1979 đến 2009, là chồng thứ 6 của nữ tài tử Elizabeth Taylor. Bà Khúc Minh Thơ khởi xướng Chương trình HO và vận động Quốc Hội. Bà Bích Lưu vận động TNS John Warner. Còn TNS Warner thì làm theo “lệnh bà” (Bích Lưu).

Nhờ có tay trong (TNS Warner) nên Chương trình HO mới sớm thành hình (30-7-1989). Lúc đó, Ông John McCain mới vừa đắc cử TNS được 2 năm. Trước đó, khi Bà Khúc Minh Thơ vào Quốc Hội gặp John McCain thì ông ta đang là Dân Biểu (1983-1987). Nên nhớ rằng: Ông McCain chỉ có công vận động cho đạo luật McCain Amendent. Đạo luật này được TT Bush ký năm 2002, cho phép con cái đã trưởng thành của những cựu sĩ quan VNCH bị tù cải tạo VC được đi Mỹ (the McCain Amendment Restoring Refugee Status to the Families of Re-Education Camp

Detainees).

Tại sao TNS Warner nghe lời bà Bích Lưu? Chuyện rất lý thú, do Bà Bích Lưu kể cho Vĩnh Liêm nghe. Hai người gặp nhau trong thập niên 80.

Lúc đó, TNS Warner đang độc thân, vì đã ly dị Liz Taylor (1976-1982). Dưới mắt nhìn của Vĩnh Liêm, Bà Bích Lưu là một nữ lưu, nhan sắc vẹn toàn, thông thạo cả Anh và Pháp ngữ. TNS Warner đã nảy ý cưới Bà Bích Lưu nhưng bà từ chối, vì 2 lẽ: 1) con cái phản đối; 2) làm vợ nhà chính trị (chuyên nghiệp) thì rất bận rộn. Bà chỉ làm bạn mà thôi. Tôi nói với bà Bích Lưu: “Sao chị không ưng ổng để cộng đồng mình được nhờ?” Bà Bích Lưu nheo mắt trả lời: “Mình muốn gì thì ông ấy sẵn sàng giúp, đâu cần phải là vợ của ông ta”. TNS Warner đành giữ tình bạn cho đến khi ông cưới bà vợ sau, Jeanne Vander Myde năm 2003.

Trở lại công đầu của Bà Khúc Minh Thơ. Năm 1975, Bà Khúc Minh Thơ đang làm việc tại Tòa Đại sứ Việt Nam Cộng Hòa ở Manila, Phi Luật Tân. Bà được tin miền Nam Việt Nam bị thất thủ ngày 30-4. Bà vô cùng hoang mang, xin được trở về Việt Nam ngay lập tức vì chồng và các con còn đang kẹt tại quê nhà. Sau hai năm chờ đợi tại Phi Luật Tân, nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam nhất định không cho bà trở về. Cuối cùng, bà đành phải rời Manila và ngày 29 tháng 1 năm 1977, bà đặt chân đến phi trường Honolulu, tiểu bang Hawaii với bao nỗi sầu muộn. Chồng con bà vẫn còn bên kia bờ đại dương, không biết bây giờ họ ra sao!

Tưởng cũng cần nhắc lại, Bà lập gia đình khi tròn 18 tuổi; ở tuổi 23 thì bà sanh được 2 người con. Khi đứa con thứ ba sắp chào đời thì bà được tin chồng bị VC phục kích chết trên đường đi công tác. Và bây giờ, người chồng thứ hai cũng đang bị tù Cộng sản.

Năm 1977, tin từ quê nhà cho hay, ngày nào cũng có người chết trong các trại cải tạo. Lòng như lửa đốt, bà quyết tâm bằng mọi cách phải cứu lấy những người tù cải tạo, trong đó có chồng bà. Thế là bà rủ những người phụ nữ cùng hoàn cảnh ở Washington DC, Maryland và Virginia phải tìm cách lên tiếng xin chính quyền Hoa Kỳ giúp đỡ.

Bà Khúc Minh Thơ là người sáng lập Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam, và cũng là ân nhân của hàng trăm ngàn gia đình tù cải tạo mà chúng ta hay gọi là gia đình H.O.

Được sự hỗ trợ của ông Shepard Lowman (Năm 1981, ông là Deputy Assistant Secretary in the State Department Bureau of Refugee Programs) và vợ là Hiệp (gốc Châu Đốc) Lowman, vào tháng 8 năm 1977, Hội Gia Đình Tù Nhân Chính Trị Việt Nam được chính thức thành lập và khởi đầu chỉ có 8 thành viên.

Mặc dù không hề nhận tài trợ của bất cứ một tổ chức hay cơ quan chính phủ nào, bà cùng các thành viên đã vận động thành công cho hàng trăm ngàn gia đình cựu tù cải tạo được định cư tại Hoa Kỳ, bên cạnh đó là một số các nhà văn, nhà báo tên tuổi trước năm 1975 như Uyên Thao, Hoàng Hải Thủy, Thanh Thương Hoàng... Mặc dù tuổi đã cao, bà vẫn tiếp tục tranh đấu không ngừng nghỉ cho con cái của các gia đình H.O. được ra đi theo diện McCain.

Nhân đây cũng xin nói thêm về Chương trình H.O. Sau khi cái thỏa hiệp được ký vào ngày 30 tháng 7 năm 1989, Bà Khúc Minh Thơ luôn luôn tích cực vận động ở Quốc hội cũng như bên Hành pháp. Tổng thống Reagan là người đã hỗ trợ bà và thấu hiểu những khó khăn của các bà vợ chiến sĩ VNCH: xa gia đình, không có chồng, chồng con bị tù đầy...

Tổng thống Ronald Reagan gặp gỡ Bà Khúc Minh Thơ

Đến năm 1990 mới có cái tên HO, chứ trước đó chỉ gọi là tù nhân chính trị. Bà Khúc Minh Thơ đã vận động từ năm 1977, mãi cho tới 1989 thì thỏa hiệp mới được ký.

Có lần tôi hỏi Bà Khúc Minh Thơ: “Anh đâu mà chị đi một mình hoài vậy?” Chị buồn rầu đáp: “Năm 1988, sau khi được thả ra khỏi trại tù cải tạo, vì hậu quả của những năm tháng tù tội, ông đã từ trần hai năm sau đó”. Sau khi mất chồng, bà vẫn tiếp tục tranh đấu cho hàng ngàn hồ sơ của những gia đình H.O. gặp khó khăn khi vào phỏng vấn hay bị từ chối. Bà lấy niềm vui của những gia đình H.O. khác làm niềm vui của mình.

Bà Khúc Minh Thơ cho biết: Trước khi ký cái thỏa hiệp ngày 30 tháng 7 năm 1989, bà đã lên New York để gặp đại sứ Việt Cộng tại Liên hiệp quốc ở New York, tên là Trịnh Xuân Lăng. Bà yêu cầu Việt Nam hãy thả và cho những người tù nhân được ra đi định cư ở Hoa Kỳ. Đó là điều mà bà làm để bản thỏa hiệp được ký dễ dàng hơn.

Sau khi họ đã tới Hoa Kỳ, cái mục tiêu chính của Hội là để họ được làm lại cuộc đời trên đất nước tự do, và cái mãn nguyện duy nhất của Hội Gia Đình Tù Nhân là con cháu của tù nhân chính trị được tiến thân nơi vùng đất mới...

Theo tôi được biết, hiện giờ vừa tù nhân vừa gia đình của họ có khoảng 300 ngàn người ở Hoa

Kỳ. Đó là đại gia đình của tù nhân chính trị Việt Nam, một mái ấm của đại gia đình.

Bà Khúc Minh Thơ cho phóng viên đài VOA biết: “Bây giờ cái niềm vui của tôi là mỗi khi tôi gặp được anh em H.O., tù nhân chính trị và tôi thấy lại cái niềm vui và hạnh phúc của tất cả mấy anh em tù nhân là niềm vui của cá nhân tôi.”

(Thung lũng Liên-Sơn, 02-9-2018)

VĨNH LIÊM

Nguồn: <https://hoiquanphidung.com/echo/index.php/ts/item/103-s-th-t-v-chuong-trinh-ho-va-nh-ng-nhu-i-co-cong-d-u-vinh-liem#:~:text=Theo%20t%C3%B4i%20bi%E1%BA%BFt,%203%20ng%C6%B0%E1%BB%9Di%20c%C3%B3%20c%C3%B4ng%20%C4%91%E1%BA%A7u%20trong>

Nam Phong tổng hợp

Cập nhật 02.10.2024

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN
www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11300 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC